

er saa godt at bevise, at Læringsen ikke vil kunne lære Professionen; det er Noget, som da maa afgjøres efter et Skjøn, og det Skjøn vil Dvirighedspersonen vistnok med god Villie kunne hente fra de Steder, hvorfra man bedst kan have det. Er det et større Værksted, hvor man har paalidelige Arbejdere, saa ville Erklæringer fra dem kunne give Oplysning, om det virkelig forholder sig saaledes, at den paagjældende Person ikke er skikket til og ikke kan ventes at blive skikket til at blive til noget Virkeligt i den Profession, medens han maaste i en anden Profession kan opnaa Fuldkommenhed. Jeg tvivler aldeles ikke om, at denne Dvirighedsperson ligesaavel som Andre kan finde de fornødne Oplysninger til at danne sig et fornuftigt Skjøn om, hvorvidt der i det givne Tilfælde er Anledning til at give Læringsen Udgang til at fri sig fra et saadant Forhold. Jeg vil nødig bevare Alt, hvad det ærede Medlem har sagt — jeg kan ikke huske det altsammen — men da mine Dine netop falde paa det, vil jeg bevare den Bemærkning, det ærede Medlem gjorde om den Banfelighed, at det ikke var Dvirighedspersonen, men dem, der staa bagved, der kunde have et Skjøn. Dertil vil jeg sige, at det naturligvis staa Dvirighederne frit for at hente deres Oplysninger derfra, hvor de fornuftigvis kunne have dem. At Parterne skulde være bedre tjente med en Afgjørelse ved Dom og Rettergang, er vistnok meget tvivlsomt. Dersom Rettergang skulde være nødvendig for, at en Person kunde fri sig fra et Forhold, som det kan være af største Betydning for hans Fremtid at løses fra, saa er der Mange, der ville renoncere derpaa, ikke fordi de frygte Domstolens Afgjørelse, men fordi de hverken have Naad eller Tid til at høre den, eller fordi de finde en saadan Fremgangsmaade saa omstændelig, at de hellere opgave det Hele; det vil meget hyppig være Tilfældet. Rige Folk og Læringsen, der ere i særdeles gode Formuesomstændigheder, ville være henviste til at købe sig fri, og det vil i Almindelighed blive Tilfældet, at de kunne finde en rimelig Afgjørelse med den paagjældende Mester, men derimod er det meget tvivlsomt, om uformuende Personer, som ikke kunne give Erstatning, ville kunne blive løste fra deres Forpligtelse til fuldt ud at opfylde den indgaaede Kontrakt, naar det ikke kunde ske paa en saadan lempelig Maade, som her er anvist, og jeg kan ikke se rettere, end at Afgjørelsen af Erstatningen vil overmaade hyppig komme til at gaa ud paa, at den paagjældende Mester ikke faar nogen Erstatning. Naar en Læringsen ikke paa nogen Maade er skikket til og altsaa ikke med Nytte kan udtjene en Læretid af fem Aar, enten han nu er uskikket dertil paa Grund af Legemsbefæhthed, Helbredstilstand o. s. v., kan jeg ikke se, hvorfor denne Omstændighed mere skulde medføre, at der gives Erstatning, end naar omvendt en Mester ved en frivillig Akt ophæver sin Forretning, fordi det

kondenerer ham. Jeg mener altsaa, at det Skjøn, der skal afgjøre Erstatningens Størrelse kan ligesaa ofte gaa ud derpaa, at der slet ikke skal gives nogen, som derpaa, at der skal gives en billig Erstatning; men det er mig aldeles usforklærligt, at de paagjældende Skjønsmænd skulde savne alle Midler til at afgive et saadant Skjøn. De samme Midler, som have staaet den paagjældende Dvirighedsperson til Naadighed, idet han afgav sin Kjendelse, ville jo ogsaa staa de paagjældende Skjønsmænd til Naadighed ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt der skal gives Erstatning, og hvilken. Jeg kan ikke se Andet, end at det er en Afgjørelse, som saa langt fra ligger udenfor, hvad der er bejendt i vor Lovgivning, at den meget snarere har Præcedentfer og meget nære Præcedentfer for sig paa flere Steder, og jeg kan ikke se rettere, end at det efter min Mening er den mest betryggende, ialtfald en betryggende Fremgangsmaade ved Afgjørelsen af den Slags Sager, en Fremgangsmaade, som har Meget for sig fremfor en Afgjørelse ved Rettergang. Jeg skal ikke undlade at tilføje, at jeg selvfølgelig har raadspørgt mig med eller hørt Justitsministeren i Anledning af dette Spørgsmaal, forsaavidt som der lægges Vægt paa en Del af de Embedsmænds Virksomhed, som fortære under ham, og at han ikke har haft nogensomhelst Betænkelighed ved Ændringsforslagets Indhold. Da jeg iøvrigt kan slutte mig til de Ændringsforslag, der ere stillede af Udvalget, og jeg heller ikke skjønner, at der er nogen væsentlig Indvending at gjøre mod de Ændringsforslag, der ere stillede af den ærede Ordfører for Udvalget, skal jeg tilraade det ærede Thing at vedtage alle Forslagene. Jeg ser ikke, at der er nogen Grund for mig til ikke, endog med Barme, at anbefale det Forslag under Nr. 5, som der er gjort Indvending imod; jeg for mit Vedkommende kan ikke se, at det er paavist, at den der foreslaaede Fremgangsmaade skulde være uyaalidelig og uhenigtsmæssig.

Jessen: Jeg beklager meget, at jeg ikke kunde være tilstede ved Slutningen af Forhandlingerne under 2den Behandling af denne Sag, og jeg taler den høitærede Formand, som gjorde opmærksom paa, at det ikke var grundet i Egenlybighed, men grundet paa, at mine Embedsforretninger krævede, at jeg reiste bort. Jeg glæder mig nu saa meget mere over, at der er gaaet 4 Uger siden den Tid, som jeg har kunnet være tilstede idag, hvorved jeg mulig vil kunne faae Leilighed til i al Rorhed at imødegaa, hvad der blev ytret mod forskjellige Punkter i det Foredrag, jeg holdt under den første Del af 2den Behandling. Jeg skal naturligvis indskrænke mig til, hvad der hører til Sagens almindelige Sider.

Formanden: Jeg maa gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at man dog ikke paa dette